

תת"ע 2714/05/13 - מדינת ישראל, עו"ד נגד אשרף אבו אלהוא, עו"ד

בית משפט השלום לתעבורה בירושלים

תת"ע 2714-05-13 מדינת ישראל נ' אבו אלהוא
בפני כב' השופט נאיל מהנא

בעניין: מדינת ישראל
באמצעות לשכת תביעות תעבורה ירושלים
עו"ד ב"כ עו"ד טל בסון
נגד
אשרף אבו אלהוא
עו"ד ב"כ עו"ד עיסא אבו אלהוא

המאשימה
הנאשם

הכרעת דין

מבוא

1. החלטתי להרשיע את הנאשם בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום, קרי הסעת נוסעים בשכר בניגוד לתקנה 84א לתקנות התעבורה, תשכ"א- 1961 ושימוש ברכב ללא פוליסת ביטוח בניגוד לסעיף 2 לפקודת ביטוח רכב מנועי (נוסח חדש), תש"ל- 1970.
2. בכתב האישום נטען, כי בתאריך 22.04.13 נהג הנאשם ברכבו ברחוב סולטאן סולימאן בסמוך לשער הפרחים בירושלים והסיע נוסעים בשכר ללא רישיון כדין ומבלי שהיתה לו פוליסת ביטוח בת תוקף על השימוש ברכב.
3. בישיבת ההקראה כפר הנאשם במיוחס לו וטען כי יש לו שני עדים אשר ציין את שמותיהם. משכך, הדיון נקבע להוכחות בפניי.

הראיות

4. מטעם המאשימה העידו **מר אמין אבו סביתאן** (עת/1) אחד הנוסעים ברכבו של הנאשם אשר הוכרז עד עוין לתביעה והודעתו במשטרה הוגשה (להלן: "הנוסע"); **והשוטרים אשר נטלו חלק באירוע: רס"ר נטלי בן ארוש** (עת/2), השוטרת אשר עצרה את הרכב הנאשם יחד עם **רס"ר רוני אדר** (עת/4) וזאת בהתאם להוראתו של **רס"מ שמשון כהן** (עת/3) אשר הבחין בנוסעים שירדו מרכבו של הנאשם; וכן, **רס"ל תימור אבו ג'נב** (עת/5) אשר גבה את העדות מהנוסע (ת/1) וחקר את הנאשם תחת אזהרה (ת/6).
5. מטעם הנאשם העיד הנאשם בעצמו.

גדר המחלוקת

6. **לטענת המאשימה**, הנאשם הסיע את הנוסעים ברכבו וגבה שכר בעבור הנסיעה. **לטענת ההגנה**, אמנם, הנאשם הסיע נוסעים ברכבו אולם, הוא לא גבה שכר ולא קיבל תמורה בעבור הנסיעה שכן הנוסעים שהיו ברכבו הינם בת דודתו ואחד מעובדיו.

דין והכרעה

7. תקנה 84א לתקנות התעבורה קובעת, כדלקמן:

"לא יסיע אדם ולא ירשה לאחר להסיע נוסעים בשכר או בתמורה אחרת אלא אם כן...."

התנאים להסעת נוסעים בשכר כפי שנקבע באותה תקנה קובעים כי על הרכב להיות רכב מיוחד כקבוע בתקנות וכן כי על בעל הרכב להחזיק בהיתר כדין להסעת נוסעים בשכר. ההסדר נקבע הן לצורך ביטחונם ובטיחותם של הנוסעים והן לעניין ההסדר הביטוחי המיוחד הדרוש למקרים של שימוש ברכב לצורך הסעת נוסעים.

8. אין מחלוקת, כי לנאשם לא היה היתר להסעת נוסעים בשכר. אמנם, הנאשם לא חולק כי הסיע נוסעים ברכבו אולם לטענתו, לא גבה מהם שכר בעבור הנסיעה.

9. על פי העדויות שהובאו בפניי עולה כי במועד האירוע השוטר שמשון כהן הבחין ברכב הנאשם, מסוג טרנזיט, מגיע מכיוון כללי רוקפילר ונעצר בסמוך לשער הפרחים הוריד נוסעים והמשיך בנסיעה לכיוון כללי שער שכם. אותה עת, השוטר טימור אבו ג'נב ניגש לאחד הנוסעים אשר ירדו מהרכב וזאת על מנת לגבות את עדותו. כמו כן, דווחו פרטי הרכב לשוטרת נטלי בן ארוש ולשוטר רוני אדר, אשר עמדו באותה עת ליד כיכר שער שכם, על מנת שיעצרו את הרכב. אין מחלוקת, כי כאשר הרכב נעצר, לא היו בו נוסעים. הנאשם לא חולק על כך שהנוסעים ירדו מהרכב טרם עצירתו על ידי השוטרים.

10. מעדותו של השוטר אבו ג'נב עולה כי הוא המתין לנוסעים שירדו מהרכב וזאת תוך ששמר על קשר עין רציף ואז ניגש לאחד מהם באופן אקראי (עמ' 22, ש' 8-9). השוטר העיד בפניי כי הוא ראה את הנוסע יורד מרכבו של הנאשם (עמ' 24, ש' 10-11). עדותו הייתה מהימנה בעיני והיא לא נסתרה.

11. **הנוסע** מסר בהודעתו במשטרה כי נסע ברכב מסוג טרנזיט (ת/1, ש' 7). בהתאם להודעתו הוא כלל לא מכיר את הנהג או מי מהנוסעים הנוספים שהיו ברכב. הנוסע העיד כי שילם ₪ 5 בעבור הנסיעה וכך גם גבה הנאשם מיתר הנוסעים ברכב.

12. אולם בעדותו בפניי מסר הנוסע עדות הסותרת את הודעתו במשטרה. בהתאם לעדותו בפניי הוא נסע במונית מסוג מרצדס וכלל לא ברכב מסוג טרנזיט.

13. מעדותו בפניי התרשמתי כי הנוסע מוסר גרסה שונה מתוך כוונה עוינת ורצון שלא לגלות את האמת, משכך נעתרתי לבקשת המאשימה והעד הוכרז כעד עוין.

14. אציין, כי עדותו של הנוסע לא הייתה מהימנה בעיני. לא זו אף זו, התרשמתי כי נעשו מאמצים לשינוי גירסתו שנמסרה במשטרה. לטענת הנוסע, הוא מסר את הודעתו במשטרה תחת איומים.

- שכן לטענתו השוטר איים עליו "או שתישאר אצלנו או שתודה. מיהרתי לעבודה" (עמ' 6, ש' 20). לטענתו, מאחר ומיהר לעבודה הוא מסר את הדברים כפי שנרשמו בת/1. עדותו זו לא מהימנה בעיני.
15. יתרה מזאת, העד מסר בעדותו כי האירוע זכור לו מאחר והיה בדרכו לעבודה שכן אירע "לפני חודשיים" (עמ' 6, ש' 7). אולם, כשנאמר לו שמדובר באירוע שארע, לפני כמעט כשנה, השיב "אני לא זוכר את התאריך בדיוק" (עמ' 6, ש' 8).
16. השוטר אבו ג'נב שלל במהלך חקירתו בפניי כי הוא איים על הנוסע והשיב כי ההפך הוא הנכון אף אם היה מבקש להיחקר במועד אחר היה נענה לבקשתו בחיוב "זה לא נכון, אני לא מאיים במיוחד שזה עד, צריך לשתף איתו פעולה ולבוא אליו ממקום טוב. עד באים אליו בגישה הכי נוחה שיש, גם אם רוצה זימון לפעם אחרת אני אתן לו. שאלתי אותו והוא הסכים ואף חתם על עדותו" (עמ' 22, ש' 12-14).
17. השוטר התבקש במהלך חקירתו הנגדית להתייחס לטענת הנוסע כי הופעל עליו לחץ במהלך גביית הודעתו והשיב: "לא נכון, לא הופעל עליו שום לחץ ואני אומר את זה בהתחייבות. אני בתור שוטר הוכשרתי לבוא לעד בצורה שונה מאשר אל חשוד" (עמ' 25, ש' 8-9). עדותו לא נסתרה.
18. משכך, אני מעדיף את עדותו של העד שנמסרה במשטרה על פני עדותו בבית המשפט. עולה השאלה האם נתמלאו דרישות סעיף 10א לפקודת הראיות [נוסח חדש], התשל"א-1971 (להלן: "פקודת הראיות") לשם הגשת אמרת עד במשטרה על מנת שניתן יהיה לסמוך על הודעתו, והאם נמצא חיזוק לאימרה זו, כנדרש. התשובה לכך חיובית.
19. בהתאם לסעיף 10א לפקודת הראיות, במקום בו מוסר האמרה שימש כעד במשפט, מוסמך בית המשפט לקבל אמרת החוץ כראייה בהתקיים שלושה תנאים מצטברים:
- (א) מתן האמרה הוכח במשפט, בין באמצעות העד עצמו המאשר כי מסרה, ובין באמצעות עדים אחרים, לדוגמה, גובי האמרה או עדים שנכחו בעת גבייתה ויכולים לאשר זהותה באמרתו של העד (ע"פ 803/80 אבוטבול נגד מדינת ישראל, פ"ד לו(2) 523).
- (ב) מוסר האמרה הוא עד במשפט וניתנה לצדדים הזדמנות לחקרו.
- (ג) העדות שונה מן האמרה בפרט מהותי, או שהעד מכחיש את תוכן האמרה או טוען כי אינו זוכר את תכנה.
20. בהתאם לסעיף 10א(ד) לפקודת הראיות, נדרש חיזוק בחומר הראיות לצורך הרשעה לפי אמרה של עד מחוץ לכותלי בית המשפט. התוספת הנדרשת אינה תוספת "מסבכת" אלא תוספת "מאמתת" (ראה: י' קדמי, על הראיות, חלק ראשון, מהדורה משולבת ומעודכנת תש"ע-2009, בעמ' 404).
21. השוטר בן ארוש העידה בפניי כי דווח לה מספר הרכב, סוג הרכב והעובדה כי על השמשה הקדמית ישנו שטיח. בהתאם לפרטים אלה, כאשר הרכב הגיע לכיכר הבחינה בו וזיהתה אותו. כך גם העיד השוטר רוני אדר שהיה עימה "קיבלתי את מספר הרישוי, צבע הרכב וסוג הרכב ושטיח כתום שהיה על לוח השעונים" (עמ' 20, ש' 23). צירוף כל הפרטים הנ"ל אינו מותיר ספק שהמדובר הוא ברכבו של

הנאשם וכי לא מדובר בטעות בזיהוי.

22. בנסיבות אלה, אני רואה בעדותם של השוטרים כתוספת ראייתית לקבלת אמרת הנוסע כראיה במשפט.

23. בנוסף, אדגיש כי טענתו המרכזית של הנאשם הינה שהנוסעים ברכבו לא הוסעו בשכר שכן מדובר באנשים המוכרים לו. האחת, בת דודתו והשני, מי שעבד אצלו. בנסיבות העניין אני תמה מדוע נמנע הנאשם מלקרוא למי מהם לעדות על מנת לתמוך בגרסתו. איני מקבל את גרסתו של הנאשם לפיה "**כל אחד בעבודה שלו**" (עמ' 26, ש' 30).

24. הלכה פסוקה היא, שהימנעותו של נאשם מהזמנה לעדות של עד הגנה, שלפי תכתיב השכל הישר עשוי היה לתרום לגילוי האמת, מקימה חזקה, כי אותה עדות הייתה פועלת לחיזוק הגירסה המפלילה ובכך אני רואה חיזוק נוסף להודעת הנוסע (ראה: ע"פ 437/82 **אבו נ' מדינת ישראל**, פ"ד לז(2) 85; ע"פ 677/84 **אמנון דוד נ' מדינת ישראל**, פ"ד מא (4) 33 (פורסם בנבו, 15.09.87); וגם: ע"א 548/78 **שרון ואח' נ' לוי**, פ"ד לה(1) 736; ע"א 293/90 **גרינהולץ נ' מרמלשטיין** (פורסם בנבו, 28.12.94)).

25. כלל של דבר אני קובע כי המאשימה הוכיחה את האשמה המיוחסת לנאשם מעבר לכל ספק סביר.

לסיכום

26. סופו של דבר החלטתי להרשיע את הנאשם בעבירות המיוחסת לו בכתב האישום.

ניתנה היום, ב' אדר ב תשע"ד, 04 מרץ 2014, במעמד הצדדים